

Kép és jelkép

Az Én kikiáltásának napja

elfelejtjük az alázatot.

Az izeket is — bors gyömbér kakukkfű kömény távolodóban.

Csak szénsavval dúsítva — üvegekben.

Színes címkék és reklám.

Halottakkal állati meg emberi csontokkal megterézett Föld.

Járva rossz aszfaltját jószagú zöldjét.

Az Én kikiáltásának napja.

Mindenek magukba roskadtak.

Szemérmesen adtunk helyet a ki-kirikácsolásnak.

Akartuk is.

Nem lenni egyszerűbb.

Megbirkózni a Vaddisznóanyával.

Az Isten ő alig-alig lakik.

Zavarban a felhők a rókák.

Az Én kikiáltásának napja.

Van aki öklét rázza és harap.

Harap tülekszik birlal és fél.

Ki mondja? Maradj meg kegyelméddel.

Te fűszál te gyökér.

Mi Ti Ók — ki még?

Ki még a bizodalunk?

JUNG KÁROLY

Greens in action

AVAGY SÉTA A DOMBOLDALON

Nos, jól figyelj, kedves Rapaicsom:

Ízlésem borzolja ugyan — ki hinné? —

Járni süppedő vidéken, ámbár a nyom,

Mely utánunk marad, elenyésző. De Linné,

A másik mester, szintén mondhatna igent

E kalandra veled együtt, bár a hordák,

Ha jártak vagy járnak errefelé, mindent,

Mi mozdítható, tövestül kitéptek, hordták,

*Egyre hordták, útközben elhányták flóránk
Elsejét, ügyet sem vetve a holnapra,
Arra, hogy netalán magva szakadhat, ránk
Nézve bizony kellemetlenül. Erre a napra*

*Azonban továbbra is csak boldogan gondolok:
Megtöltük a titkok helyét, azt a lankást,
Ahol ott virít a két egyazon virág: konok
Újrakezdéssel, barbárokkal dacolva: mást*

*Helyükben jómagam sem tudnék egyebet;
Ez a lófej-, amott a leánykököröcsin virág,
Lila kelyhét, kék orcáját fürösztve, lehet,
Ez az egyetlen megoldás. S le veled világ*

*Végbele: bűzhödt barbár hordák! S te ne fuss
El erről a vidékről, mert nincs minden hiába
A bűzhödt saruk nyomában! Akad tán botanikus,
Szakadt ág orvosa. Meg a rovásfán rovátká.*

A Pá Rt. kölnije

EURÁZSIAI ÚTIRAJZ

*Halálból élet, sírásból bátorság,
rabságból szabadság
megtiprott úzöttből harcos győző lett —
ez történt, ezé lettünk,
mert Te a miénk voltál,
mert mi a Tiéd lettünk,
Tiéd, Tiéd, ó Pá Rt.!*

(Sinkó-parafrázis)

*E közlés szónoki lehet: a kölni
Ott maradt a polcon, ahol
Haladó szerecsenek tökölni
Szoktak eszmét, némbert, akol*

*Ból kilépve kis időre, a Pá Rt.
Szárnya alá belépve, élvezve
Egy időre családostul az (a)Pá Rt.
Man gyönyöreit, s tervezve —*

*Csámcsogvást lazacon — új dülást
Tökés elnyomók között, a hon
Nagyobb dicsőségére, felszabadulást
Gagyogva maguknak, másnak havon*

*Amulva, ha hófehér lesz a vörös
Tériszony nélküli haladás:
A délszak oly távoli! Körkörös
Vagináliák ódája zeng! Nos, más*

*Helyében jómagam sem keresnék
Enyhelyet egyebütt. Mert a kölni
Jelszerűség is; az ember testét
Apolja, sőt: segít tündökölni*

*Eszmét: beh szép a megvalósulás!
Meg a búzacipó is, ha kapható,
Meg a történelmi azonosulás,
Miközben suttog a nádas, a tó*

*Hullámain úszkáló konok hullák
Csak zavarják itt a harmóniát, ó!
Hát nem szebb-e, lám, a nullá
Sra nyírt tökü és üstökű reakció?*

*Mit szólnál vajon, világban csavargó
E. Iszidorovics, nem lenne terhelő,
Ha levakarnánk rétegét az argó
Pattogó zománcának? Mi jönne elő*

*Vajon verseink szövetéből? A szavak
Ma és negyven éve azonos megrendelő
Ohaja diktálta rendben vonaglanak
E? S megrendül-e majd újra a velő*

*Agyunkban, s forog-e keserű levében
E kor, mert gyakorta moccan a bokor
Közegnek miatta, még inkább a sok ben
Fentes miatta, ha felrobban a csokor*

*Ba rejtett üdvözet, s stilszerű
En szólva a zaumnij jazük fuvoláz,
Akár egy Bach-motetta, a kései derű
Látás átkaként, mert kimart a láz.*

Ócska nóta

(DEMOGRÁFIAI KOCOGÓS)

*Immáron békés a faszom,
Kibiggyesztem hát az ablakon;
Mit ér álom vagy alom,
Béget vagy bőget a hatalom.*

*Immáron békés a farom,
A valagam hát eltakarom;
Mit ér az alom vagy álom,
Bégetni vagy bögni a világon.*

*Béget vagy böget a hatalom,
Mit ér az alom vagy álom;
Lószar lettél az istállófalón,
Túl minden tisztos halálón.*

*Bégetni vagy bögni a világon,
Mit ér az álom és alom;
A megváltót s azokat várom,
Kik még basznak az asztalon.*

*Mit ér a bögető álom,
Én a józan nappalokat várom;
Hiába békés a faszom,
A farodat csak kitakarom.*

*Mit ér a bégető alom,
A birkaszar és a hatalom,
A birkafiggyú az asztalon,
A hatalom utolsó alkalom!*

Fújnak a böjti szelek

„Hm.”

(Déry Tibor)

*Lám, mostanában hogy fújnak
A nagyfaszú, kan böjti szelek!
Felseprik a közt — az újnak
Helyet. Aszott gazok sereglenek.*

*Lám, kibomlott üstökét a némbor
Kurva bő záporban hagyja;
Contra corsagh esengünk: remember
As, Te még teheted e zagyva,*

*Megfordult időben. Az idióma —
Láthatólag — jócskán elegyes,
Mégis — mint köztudott — Róma
Felé sok utak futnak, keres*

*Is hát magának ki-ki menedéket
Ballangók, gazok, sodródó dudva
Útjából, idegen koszt, meséket
Áthágvá, kezét zsebébe dugva.*

*Amde az lehet: mégis csak igaz
A nép tana: a nagyfaszú szél
Dugja szerszámát — ha ez vigasz —
Női eszmébe: az esőbe, így kél*

*Megváltó tavasz. „S ez sem kevés.”
Atyámfia, mért rágódsz a szón?
A céda idea felkapja pendelyét:
„Büti szél, ne dudóm! Ne dudóm!”*

Saját halottaim

Fehér Ferenc emlékének

*Németh László, Cs. Szabó László,
Gál László, Nagy László,
Manga János, Kanász János,
Ortutay Gyula, Fuderer Gyula,
Illyés Gyula, Weöres Sándor,
Bálint Sándor, Scheiber Sándor,
Márai Sándor, Vincze Sándor,
Podolszki József, Varga József,
Sötér István, Sótanyi István,
Nagy Imre, Matijevics Lajos,
Szűcs Jenő, Maléter Pál,
Tárkány Szűcs Ernő, Diószegi Vilmos,
Szilágyi Domokos, Dömötör Tekla,
Sinkó Ervin, Lévy Endre,
Szabó T. Attila, Fehér Ferenc,
És még vagy negyvenezren,
Ki szavában, nevében, testi valójában,
Hetvenegyestől nyolcvanegyedig
Araszolva a kurta, lekurvult időben.
Kilencvenegyben már kit sirathatok?
A világvégyszagú kénköves ezredfordulóra
Aligha is marad már közülünk
Megboldogulttá lenni alkalmas.
S aligha is lesz már érdemes.
Saját halottjának legfeljebb az évezred
Tekintheti majd bús tenmagát.*